

KOLME RUNOA

JARKKO TONTTI

Illalla hotellissa mies nauroi lasinsa yli,
hyvää elämäänsä hän nauroi
 kaunista naistaan
sillä he olivat väsyneitä ja onnellisia,
he olivat kulkeneet koko päivän kaupungilla,
nähneet rikkautta ja surua,
kaikki ruskean ja kimaltavan sävyt
he olivat nähneet vanhuksen,
josta oli kuivunut pois kaikki viisaus
he olivat nähneet kerjäläisen,
autokolarin ja aasilla ratsastavan pojan
nyt he muistelivat päivää
yli lasiensa he muistelivat
päivän tavanomaista etelän kulkua
eniten he muistelivat nuorta miestä
jonka he kohtasivat puiston penkillä,
nuorta sinisilmäistä miestä
täällä seuduin harvinaisen väristä
hän ei pyytänyt mitään
ei myynyt aurinkolaseja
ei halunnut kosketella naisen kättä tai muuta,
katsoi vain ja sanoi salaperäisiä sanoja,
jotka olivat yhtä aikaa vierasta ja heidän omaa kieltään,
he eivät saaneet nuorta miestä mielestään
ja nauru kuivui lasin pohjaan.
Illalla makasivat vierekkäin hotellihuoneen sängyssä,
ruudun edessä he yrittivät vaihtaa kanavalta toiselle
mutta näkyi vain sinistä,
sitä samaa sinistä.

On hetkiä kun epäilee kaikkea mihin on uskonut
 keneen luottanut
 mitä vihannut
 ketä rakastanut
 Ne ovat hienoja hetkiä
 hirvittäviä,
 tärkeitä hetkiä
 ilman niitä voisi yhtä hyvin tappaa itsensä heti
 ihan nyt heti, kenellekään jäähyväisiä jättämättä
 säästäisi heidät sentimentaalisilta kirjeiltä,
 turhilta anteeksipyyntöiltä
 ihmisen pienuudelta
 ne ovat hienoja hetkiä,
 hirvittäviä,
 tärkeitä hetkiä
 kun epäilee häntä
 sinua
 minuakin epäilee
 sillä paluu niistä on kuin olisi hukannut kotiavaimen
 seisoi maaliskuun kadulla
 jonka peittää likainen jää ja rahiseva sora
 eikä löytäisi avainta vaikka kuinka etsii
 ja etsii, taskusta toiseen
 mutta tarttuisi silti kotioveen
 ja se olisi auki

Minulle riittää, että saan silittää hänen hiuksiaan molemmilla sormilla,
 kulkea niiden kullassa ja siitä hitaasti alaspäin kahta sormeaa yhdessä pitäen
 ja kaksin käsin, se riittää minulle, että saan silittää hänen kulmakarvojaan,
 seurata kuiden kaaria, laskea sormet pitkin seitsemän muotoista nenää,
 silmäripsiä hipaisten, mutta silti päättäväisesti kohti hänen huuliaan, niiden
 turpeaa törötystä, kahta huulta kerralla minulle riittää silittää, nyt vain
 yhdellä kädellä, sitten taas kahdella pitkin hänen pehmeitä poskiaa, se
 minulle riittää, liukua kaulasta alas kohti rintoja, silittää kahta kahdella,
 niiden pyöreyttä, kuin silittäisi vanhan Audin ympyräisiä valaisimia, niin
 pienen vanhan Audin, että kädet ylettyvät yhtä aikaa molempiin
 etulamppuihin, se minulle riittää, että saan hitaasti alaspäin, siitäkin vielä
 alaspäin silittää, kiittää pitkin hänen pehmeää nahkaansa, kuin olisin
 hylkeen tai vompatin iholla, nyt yhdellä kädellä, se riittää, että saan ylittää
 kädellä navan kaamean kuilun ja vielä siitäkin alaspäin, yhä vain alaspäin, se
 riittää, nyt riittää.

RUNOJEN SYNTY

Ensimmäinen on hommage à **Tomas Tranströmer**.

Toisen kirjoitin, kun melankolian musta aurinko täytti taivaan koko kevään ajaksi.
 Kolmannen syntyä en muista; se onkin onnistunein.